

állunk, nem tudjuk mitévők legyünk. Sőt az is megtörténik, egyesek, hogy kivágják magukat a kellemetlen helyzetből, a szerbhorvát nyelv helyesírásához fordulnak segítségért, és gótlás nélkül veszik át az ott talált és jónak vélt írásmódot. Egészen természetes, hogy nyelvünk ebből a szempontból sem vonhatja ki magát a változás törvényei alól, de ezt a változást meg kellene vitatnunk, s azután rögzítenünk. Hisz hány kellemetlen percet szerzett már diáknak, tanárnak, újságírónak, írónak s a betű más hivatásos használójának egyaránt, nem is beszélve a nagyközönségről, például az újabbkeletű összetett szavak írása: egybe, külön vagy kötőjellel írjuk-e őket; a kis és nagy betűk használata; az írásjelek elhelyezése: hova kell vessző, vagy hova nem stb, a kétes ala-

kok írásmódja: éppen-épen, lélekzet-lélegzet, mindig-mindig stb. Van ilyen még csőstől.

Ezen csak úgy lehetne segíteni, ha egyszer minél szélesebb körben megvitatnánk ezeket a kérdéseket, és lerögzítenénk a mai állapotot. Ez nem lenne haszontalan munka, mert a nyelv fejlődésében ilyenre mindig szükség volt, de sokat könnyítenénk saját magunkon is. Ne várjuk mi odaátrol az Akadémia receptjeit, mert az nem a mienk, a saját szénánkat magunknak kell rendbehoznunk. Nálunk más a fejlődés iránya, mint náluk; nekünk kell elvégeznünk ezt a munkát, nem várhatjuk, hogy más végezze el helyettünk, különben sem lenne az összhangban a mi fejlődésünkkel.

A Letopis körkérdésének olvasásakor ilyen és sok más ehhez hasonló gondolat ébred az ember agyában.

P. O.

SAFRÁNY IMRE

Emberek a parton II. (tus-aquarelle)